

Sadece Sevdik Sevilmekten Bile Öte

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Mart 2025

Düşlerin yağmalandığı bir gündü, kökümde zencefil; gövdemde ısırğan otu; arka bahçemse yolluktu kuşların nöbet tuttuğu destur adına.

Seyyah idi sevinçlerim, sedef kakmalı özlemin de dikiz aynasında saklıydı huzur ve tebessüm.

Ellerim uzandı sonra esen yel.

El bildiklerim kurşunladı ensemde, aşka serenatlar yaktığım değildi elzem belki de su dokunda küresel bir eylem zelzele öncesi akışkan bir rehavet kundaklanan göğe yüklediğimiz metanet sonra da kirli eller yıkandı, kara alınlar yağmalandı ve ben pencereden seyrediyordum âlemi.

Diş bileyen bir resimdi acı.

Acının resmi saklıydı kimliğinde mazlumun.

Dikiş tutmadı yaralar ve irin yüklü kinde saklı töhmet.

Bıçkın kalemler ve kaleler.

Baston yutmuş gölgeler ve de. Esefle kınandı zalim, aşkın rükûunda debdebeli faaliyetler elbet yarım ağızda tebessüm ve mutluluk, arka bahçesinde hazanın kuru dallar neydi ki? Kuru kuruna seven cahil yüklemeler başkaldırdı ve kökünden söküldü sevgi ve asalet.

Şimdi mayın tarlalarında yürüyoruz ve döşümüzde kıvılcım.

Güne sayıp sövüyoruz biraz da geceye atıfta bulunup tebessümler dikeyoruz gökyüzüne: aşkın radarına takılan yıldızlar bukalemun gibi: bir varlar bir yok ne de olsa kuyruklarında saklı maruzatları ve dolunayı sefasını süren şairden alacaklı gece.

Bit yeniği var belki de masallarda ya da masal olmaya meyletmiş ömürler kıssadan hisse derdinde özne ve özenle sevip özlerken neyin nesi sahi bunca yorgun kinaye ve imge?

Esintilerden mintanlar diktik sonra soyuverdik cihanı içine bandık kimi zaman dışı seni içi beni yakar misali sevdalı yüreklere bir aktık pir aktık ve dalgalar yalayıp yutarken satırları katlar çıktı zemine sonra da tevazu yüklenip iniverdik bir bir.

Hepimiz aynıydık ve eşit sadece sevginin rahlesinde saklı hatırı yüreklerin ve hatırlamaya dair meylettiğimiz tüm hatıralar yaktı geçti de yürekleri usul usul.

Yaveri belki de sözcüklerin elbet yerleri sürüyen kaftanı.

Mintanı delik miydi de devindik hızlı hızlı?

Kirlerden arınmak ne güzeldi ve üstümüze çektiğimiz yorgan misali sevgiyi mesken bildik ve sırtlandık ve yükümüz ne hafıftı solumuzda gaipten gelen bir esinti yaralar deşilse de kul köleydik sevgiye ve rahmete ve konuşlandığımız atlı yürekler en çok sevmenin de ibaresi iken bir telaştı ki sormayın gitsin.

Her nöbet değişiminde soluklandık ve yıldızları çekip gökyüzünden taktık bir bir göğsümüze ve nasıl da gururla kabardı göğsümüz yüreklerin çitasına erenle dileyen de aynıydı çünkü konuştuğumuz ortak dildi sevgi.

Azığa aldık kimi zaman.

Aşkın ambarında kilitli sözcükler saklıydı.

İnanç gibi ve özlem ve hasret ve çaresizlik.

Günü böldük hece hece ve gecede kıyama durduk bir şiir sandığı idi içine girip de günahlardan arındığımız ve ömrü şiir bildiğimiz havada asılı iken imgeler şair bildik sevgiyi ve şiar edindik yazmayı.

İklimin kanatlarında tebessüm ve sayacın göstergesi idi umut beri yanda.

Bir külfet değildi olamazdı da ve Allah rızası için sevdik; sevgiye doyamadık bir bir serildik zemine.

Sonra sustu şarkılar ve başları yana düştü çiçeklerin çünkü gazabına uğramıştık zalimin ve diledik diri ve birlik olmayı.

Kapıřan evren.

Sözcükler idi hücremiz.

Bölündüğümüz de hece hece kayan yıldızın donup kaldığı bir izlekti aşkın mintanı ve ömrün abdalı elbet sevgi yağarken üzerimize üzerimize.

Görenlerdendik ve en çok seven ve nazara geldi sevgi.

Bir vuslattı gece.

Bir ayrıçtı yağın kar taneleri.

Açın bir kardelen elbet tanrısal bir varlık ve de yokluk her halükarda sevginin meali hürmetle yaşadığımız ve zümrelerin katığı iken ümit ve hece kimi zaman hüsrana düşsek de.

Sadece sevdik sevmekten bile öte.